

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 12076

гр. София, 08.04.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,
в закрито заседание на 08.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

като разглежда дело номер **10991** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл.40 и сл. от Закон за достъп до обществена информация /ЗДОИ/.

Образувано е по жалба на А. А. Г. срещу решение № 03.07-111/22.10.2024 г., издадено от началник отдел “Административни дейности и собственост“ в дирекция „Административно и правно обслужване и управление на собствеността“, оправомощено със Заповед № В-77/16.04.2024 г. на министър-председателя.

На 07.03.2025г., преди съдебното заседание на 19.03.2025г. е подадено искане от администрацията на Министерския съвет чрез Ж. Б. В. - главен юрисконсулт в администрацията на Министерския съвет за отправяне на преюдициално запитване на основание чл.267 от Договора за функциониране на Европейския съюз. На стр. 243-244 от делото са формулирани пет конкретни въпроса, които подалят искането счита, че трябва да бъдат зададени на Съда на Европейския съюз, както следва:

1. В случаи като този по главното производство, при които е поискан достъп до документи, свързани с производство за установяване на неизпълнение на задължения в досъдебната му фаза, трябва ли разпоредбата на чл. 5 от Регламент (ЕО) № 1049/2001 да се тълкува в смисъл, че се прилага по отношение на получена от държава членка заявка за предоставяне на достъп до документи, изпратени от тази държава членка до институция на ЕС?

2. Следва ли разпоредбата на чл. 5 от Регламент (ЕО) № 1049/2001 да се тълкува в смисъл, че допуска държава членка да разгледа получена заявка за предоставяне на достъп до документи, изпратени от тази държава членка до институция на ЕС (кореспонденция от държава членка, получена от институция на ЕС), която изцяло или частично попада в обхвата на по-обширно искане за предоставяне на документи от същия заявител, което понастоящем е прието за разглеждане от институция на ЕС, като приложи национален ред, който предвижда правила и основания за предоставяне или отказ за предоставяне на информацията, различни от тези в Регламент (ЕО) №

1049/2001, и по който компетентен да се произнесе е национален орган на тази държава членка, а не институция на ЕС?

3. Съгласно чл. 2, §. 3 от Регламент (ЕО) № 1049/2001. настоящият регламент се прилага за всички документи, държани от институцията, т.е. които са изготвени или получени от нея и са нейно притежание, във всички области на дейност на Европейския съюз. Трябва ли разпоредбата на чл. 2, §. 3 от Регламент (ЕО) № 1049/2001 да се тълкува в смисъл, че Регламент (ЕО) № 1049/2001 се прилага по отношение на документи, изпратени от държава членка до институция на ЕС (кореспонденция от държава членка, получена от институция на ЕС)?

4. Следва ли разпоредбите на чл. 6 във връзка с чл. 2, §. 3 от Регламент (ЕО) № 1049/2001 да се тълкуват в смисъл, че допускат държава членка да разгледа получена заявка за предоставяне на достъп до документи, изпратени от тази държава членка до институция на ЕС (кореспонденция от държава членка, получена от институция на ЕС), която изцяло или частично попада в обхвата на по-обширно искане за предоставяне на документи на същия заявител, което понастоящем е прието за разглеждане от институция на ЕС, като приложи национален ред, който предвижда правила и основания за предоставяне или отказ за предоставяне на информацията, различни от тези в Регламент (ЕО) № 1049/2001, и по който компетентен да се произнесе е национален орган на тази държава членка, а не институция на ЕС? Въпросът следва да се изследва в контекста на изключенията за предоставяне на обществена информация, включени в разпоредбите на Регламент (ЕО) № 1049/2001 и по-специално по чл. 4 от , §. 2, тире 3 от Регламента, съгласно който институциите отказват достъп до документи в случаите, когато оповестяването би засегнало защитата на целите на дейности по инспектиране, разследване и одит.

5. Допускат ли разпоредбите на чл. 2, §. 3 във връзка с чл. 4, §. 4, §. 5 и §. 6 от Регламент (ЕО) № 1049/2001 прилагането на национален ред за достъп до обществена информация по отношение на получена от държава членка заявка за предоставяне на достъп до документи, изпратени от тази държава членка до институция на ЕС (кореспонденция от държава членка, получена от институция на ЕС), който предвижда правила и основания за предоставяне или отказ за предоставяне на информацията, различни от тези в Регламент (ЕО) № 1049/2001, и по който компетентен да се произнесе е национален орган на тази държава членка, а не институция на ЕС? Моля въпросът да се изследва в контекста на изключенията за предоставяне на обществена информация, включени в разпоредбите на Регламент (ЕО) № 1049/2001 и по-специално по чл. 4 от , §. 2, тире 3 от Регламента, съгласно който институциите отказват достъп до документи в случаите, когато оповестяването би засегнало защитата на целите на дейности по инспектиране, разследване и одит.

С разпореждане № 8120/10.03.2025г. жалбоподателят А. Г. е уведомен за постъпилото искане за отправяне на преюдициално запитване до СЕС. В съдебното заседание на 19.03.2025г. са връчени преписи от искането на жалбоподателя А. Г. за становище.

Становище е постъпило на 18.03.2025г. в което е аргументирано, че не са налице предпоставките за отправяне на преюдициално запитване по чл. 267 от ДФЕС във вр. с чл. 628 и сл. от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК.

Административен съд София град, в настоящият съдебен състав намира искането за отправяне на преюдициално запитване до СЕС за несъответно на изискването на чл.628 ГПК.

С посочената разпоредба се въвежда възможността - когато тълкуването на

разпоредба от правото на Европейския съюз или тълкуването и валидността на акт на органите на ЕС е от значение за правилното решаване на делото, българският съд прави запитване до Съда на Европейските общности. Като запитването може да е служебно или от страна.

Тъй като настоящето искане е подадено от страна по делото, то е допустимо, но неоснователно.

На първо място, защото преценката дали искането за тълкуване на норми от общностното законодателство е от значение за правилното решаване на спора, принадлежи на съда. За да възникне необходимост, респективно - националната юрисдикция да бъде длъжна да отправи преюдициално запитване във връзка с приложимостта на правото на ЕС по конкретен спор, с който е сезирана, следва да е налице съмнение относно приложимостта и действието на общностните разпоредби към правоотношението, обект на съдебен контрол. От разпоредбата на чл.267 ДФЕС и постоянната практика на СЕС следва недвусмислено, че националният съд е длъжен да отправи преюдициално запитване винаги когато е налице съмнение относно приложението на общностната разпоредба, като при неспазване на това изискване държавите членки носят отговорност за неправилно прилагане на правото на ЕС (така напр. в Решение на СЕС от 2003 г. по делото Комисията срещу Италия C-129/00). Т. задължение обаче не съществува, а и запитването е недопустимо за разглеждане от СЕС, когато разпоредбата от правото на ЕС вече е била тълкувана /така и в Решение на СЕС от 1963, *Da Costa en Schaake*, № 28-30/62/ или когато точното прилагане на общностното право е толкова очевидно, че не оставя никакво място за съмнение (теорията на ясният акт - Решение на СЕС от 1982 по делото *C.I.L.F.I.T.*, № 283/81). СЕС отбелязва в информационната си бележка, обобщен анализ на процедурния регламент на СЕС и практиката на общностната юрисдикция във връзка с производствата по преюдициални запитвания, юрисдикциите, особено в случаи, в които считат, че практиката на Съда дава достатъчно яснота, могат да вземат сами решение за правилното тълкуване на правото на Съюза и за неговото прилагане към установената от тях фактическа обстановка. В същата насока са и предпоставките по чл.629 ал.3 от ГПК. Горното следва и от факта, че националният съдия е общностен съдия и съюзното право за него е приложимо материално право. Именно с оглед еднообразното правоприлагане в целия ЕС обаче и най-вече с оглед правилното прилагане на съюзните разпоредби, производството по отправяне на преюдициално запитване, както СЕС отбелязва, е инструментът за сътрудничество между национален съд и СЕС, в който последният дава насоките по тълкуване на правото, с оглед спецификите на интеграционния правопорядък. От друга страна, съгласно т.11 от Препоръките на СЕС към националните юрисдикции, във връзка с отправяне на преюдициално запитване, същото следва да е необходимо, за да може националната юрисдикция да разреши спора, с който е сезирана, като искането следва да е свързано с предмета на спора, с който съдът е сезиран.

На второ място, защото в случая не е налице необходимост, а оттам и предпоставки за сезиране на Съда в Люксембург, защото по реда на чл.267 от ДФЕС, СЕС има правомощие само да тълкува ДФЕС, актовете на институциите, органите, службите или агенциите на Съюза, а така формулирани, някои от въпросите по своята същност не представляват искане за тълкуване на разпоредбите на правото на Европейския съюз, а искане СЕС да отговори на правни въпроси, съобразно конкретните факти на спора по настоящото дело, т.е. СЕС да установи примат на Общностното право пред

националното и прякото му приложение, като и по същество да ограничи прилагането на националния закон. Всичко това при положение, че приложимия закон е ЗДОИ, а не Регламент (ЕО) № 1049/2001 доколкото искането за достъп до обществена информация (редактирано на 08.10.2024г.) касае само документи и информация, изходящи от РБългария, а не от органи или институции на ЕС. Съдът е на мнение още, че искането за отправяне на преюдициално запитване касае бъдещи (евентуални) производства по ЗДОИ, респ. по Регламент (ЕО) № 1049/2001, но не и свързани с решаване на спора по настоящето дело.

В тази връзка съдът изцяло споделя доводите на жалбоподателя за характера на поставените въпроси, в частност, че отговорите на първи и трети въпрос са ясни, доколкото текстът на разпоредбите, чието тълкуване се търси на чл. 2, §. 3 и чл. 5 от Регламент (ЕО) № 1049/2001 не оставя място за съмнение. Втори, четвърти и пети въпрос са неотносими към случая, още повече по начина по който са зададени, а именно във връзка с допустимостта на искането за предоставяне на обществена информация, а не с основателността на искането. Регламент (ЕО) № 1049/2001 и ЗДОИ предвиждат изключително широка допустимост (на практика безгранична) на искания за предоставяне на информация, която в рамките на проведено производство ще се установи, дали е обществена, дали е ограничена или следва да бъде предоставена, но всичко това са въпроси по същество, а не по допустимост. В този смисъл е и редакцията на чл. 4 (институциите отказват, а не недопускат искания) и чл. 6, както и съображения 2, 3, 4 6, 10 и 11 от Регламент (ЕО) № 1049/2001.

Следва да се посочи, че за да отправи преюдициално запитване във връзка с приложимостта на правото на ЕС по конкретен спор, с който съдът е сезиран, следва да е налице възникнало съмнение относно приложимостта и действието на общностните разпоредби към правотношението, обект на съдебен контрол, а в случая отговорите на поставените въпроси не са необходими за приложение към конкретното правоотношение по настоящото производство, а и СЕС има правомощие само да тълкува (ДФЕС, актовете на институциите, органите, службите или агенциите на Съюза), без да може да дава насоки за приложение на националното законодателство, каквото по същество е искането на ответника по делото. Затова и преюдициалното тълкуване не е необходимо. Настоящият правен спор не предполага и не поставя никакви спорни с общностното право правни въпроси, които изискват тълкуване на общностна разпоредба от съда на ЕС.

С оглед на горното, съдът счита, че не са налице предпоставките на чл.629, ал.4 от ГПК за отправяне на преюдициално запитване, поради което искането следва да се остави без уважение..

Така мотивиран АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.–град, Второ отделение, 28-ми състав,

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искане от администрацията на Министерския съвет за отправяне на преюдициално запитване на основание чл.267 от Договора за функциониране на Европейския съюз.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване на основание чл. 629, ал. 2 от ГПК вр.

чл. 144 от АПК.

Препис от определението на основание чл. 138 от АПК да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: